

11. marts 1994 om en fælles politik for sikker søfart⁽²⁾ godkendte Europa-Parlamentet analysen i Kommissionens meddelelse og opfordrede til, at handlingsprogrammet i meddelelsen blev gennemført hurtigt og omhyggeligt.

I Kommissionens grønbog om søhavne og skibsfartsinfrastruktur⁽³⁾, kom Kommissionen nærmere ind på den vigtige rolle EF's havne spiller i forbindelse med gennemførelsen og håndhævelsen af EF's søfartssikkerhedspolitik samt deres rolle i at sikre et højt niveau for havnetjenesteydelser, som er nært forbundet med skibenes sikkerhed.

2. Kommissionen tog spørgsmålet om færgepassagerers sikkerhed til søs op i form af en række fællesskabsforanstaltninger efter Estonia-ulykken i september 1994 og anmodninger fra Europa-Parlamentet og Rådet om at fastlægge sammenhængende og strenge regler for færgers sikkerhed i EU. Disse foranstaltning er Rådets forordning (EF) nr. 3051/95 af 8. december 1995 om sikkerhedsledelse af ro-ro-passagerfærger⁽⁴⁾, Rådets direktiv 98/18/EF af 17. marts 1998 om sikkerhedsregler og -standarder for passagerskibe⁽⁵⁾, Rådets direktiv 98/41/EF af 18. juni 1998 om registrering af de ombordværende på passagerskibe, som sejler til og fra havne i Fællesskabets medlemsstater⁽⁶⁾, og Rådets direktiv 1999/35/EF af 29. april 1999 om en ordning med obligatoriske syn med henblik på sikker drift af ro-ro-færger og højhastighedspassagerfartøjer⁽⁷⁾.

Havnearbejderes sikkerhed omhandles i en række direktiver på det sociale område, som bl.a. dækker emner som sikkerhed og sundhed på arbejdspladsen. En liste over lovgivningen fremsendes til det Ærede Medlem og Europa-Parlamentets Sekretariat.

3. Kontrollen med lastning af lastbiler reguleres af internationale konventioner om søfartssikkerhed og forebyggelse af havforurening, som inkluderer særlige krav i forbindelse med transport af farligt gods enten emballeret eller som fast bulk. De internationale krav er blevet suppleret af EF-lovgivning, som fastsætter rapporteringskrav for fartøjer der sejler til eller fra Fællesskabets havne med farligt eller forurenende gods⁽⁸⁾.

4. Kommissionen har ingen planer om at fremlægge forslag om obligatoriske minimumsstandarder i EU hvad angår passagerers sikkerhed og sundhed i forbindelse med opfølgningen på grønbogen om havne og søfartsinfrastruktur. Kommissionen har dog til hensigt at offentliggøre en generel meddelelse om sikkerheden til søs og flagstaters, havne-staters og industriens ansvar i forbindelse med skibes sikkerhed.

⁽¹⁾ KOM(93) 66 endelig udg.

⁽²⁾ EFT C 91 af 28.3.1994.

⁽³⁾ KOM(97) 678 endelig udg.

⁽⁴⁾ EFT L 320 af 30.12.1995.

⁽⁵⁾ EFT L 144 af 15.5.1998.

⁽⁶⁾ EFT L 188 af 2.7.1998.

⁽⁷⁾ EFT L 138 af 1.6.1999.

⁽⁸⁾ Rådets direktiv 93/75/EØF af 13. september 1993 om mindstekrav til skibe, som er på vej til eller fra Fællesskabets søhavne med farligt eller forurenende gods, EFT L 247 af 5.10.1993.

(2000/C 280 E/066)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2534/99

af Neil MacCormick (Verts/ALE) til Kommissionen

(4. januar 2000)

Om: Fri bevægelighed for læger og patientsikkerhed

I begrundelsen til det foreslåede SLIM-direktiv om forenkling og ajourføring af EU's sektordirektiver om gensidig anerkendelse af erhvervsuddannelser (KOM(97) 638)⁽¹⁾ har Kommissionen redegjort for sine

planer om at anmode Rådet om at nedlægge de rådgivende udvalg for uddannelse inden for visse dele af sundhedssektoren (læger, sygeplejersker, tandlæger, jordemødre og farmaceuter). Imødekommer Rådet denne anmodning, vil Kommissionen genoprette disse udvalg ved kommissionsafgørelse, give dem en enklere struktur og et meget snævrere mandat. Navnlig skal de rådgivende udvalg ikke længere have mandat til at fremme fri bevægelighed for ansatte inden for sundhedssektoren ved præventivt at ajourføre minimumsstandarderne for færdigheder inden for de omfattede erhverv. I stedet skal de rådgivende udvalg kun rådgive om de problemer vedrørende fri bevægelighed, som Kommissionen henviser til dem.

Er Kommissionen bekendt med, at dens tjenestegrene, mens man afventer en rådsafgørelse om nedlæggelse af det eksisterende Rådgivende Udvalg for Lægeuddannelsen (ACMT), har meddelt lægernes repræsentanter, at Kommissionen ikke har til hensigt at igangsætte nyt arbejde i dette udvalg?

Er Kommissionen bekendt med, at den paraplyorganisation, der repræsenterer medlemsstaternes lægeorganisationer, Det Stående Udvalg for Lægerne i EØF, den 12. november 1999 enstemmigt fordømte Kommissionens aflysning af mødet i ACMT den 30. november 1999 samt Kommissionens afvisning af at igangsætte nyt arbejde i ACMT?

Er Kommissionen bekendt med, at lægerne i EF betragter Kommissionens planer om at oprette et nyt ACMT uden mandat til ajourføring af EU's minimumsstandarder for uddannelse af læger og speciallæger som en trussel mod patienternes velfærd i hele EU?

Er Kommissionen på baggrund af denne kritik fra lægerne i EU sikker på, at dens politik vedrørende ACMT og dens forslag om ACMT's fremtidige mandat er i overensstemmelse med Kommissionens forpligtelse til at sikre et højt sundhedsbeskyttelsesniveau ved fastlæggelsen og gennemførelsen af alle Fællesskabets politikker og aktiviteter, jf. EF-traktatens artikel 152?

Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen i givet fald træffe med henblik på at sikre, at dens politik og forslag vedrørende uddannelser på sundhedsområdet ikke vil få negative virkninger for folkesundheden?

(¹) EFT C 28 af 26.1.1998, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frits Bolkestein

(8. februar 2000)

Allerførst skal det bemærkes, at situationen for Det Rådgivende Udvalg for Lægeuddannelsen ikke adskiller sig fra situationen for de andre rådgivende udvalg. Der findes seks rådgivende udvalg for uddannelse inden for sundhedssektoren (læger, farmaceuter, tandlæger, dyrlæger, sygeplejersker og jordemødre). Disse seks udvalg er blevet nedsat af Rådet som led i sektordirektiverne, der skal lette den frie bevægelighed for udøverne af de pågældende erhverv. Disse udvalg fungerer efter ensartede regler.

Det første spørgsmål vedrørende arbejdet i Det Rådgivende Udvalg for Lægeuddannelsen må besvares på baggrund af reformen af de seks berørte rådgivende udvalg. Som led i Slim-initiativet om enklere lovgivning om det indre marked gjorde Kommissionen i sin meddelelse til Rådet og Europa-Parlamentet om Slim-initiativet af 6. november 1996 (¹) opmærksom på, at den havde til hensigt at rationalisere arbejdet i de rådgivende udvalg for uddannelse. Der blev gjort rede for de påtænkte foranstaltninger i begrundelsen til det direktivforslag, som det ærede parlamentsmedlem henviser til. Forslaget blev vedtaget af Europa-Parlamentet ved førstebehandling den 2. juli 1998. Foranstaltningerne skal efter planen træde i kraft den 1. januar 2001. På dette tidspunkt skal de nye udvalg være nedsat.

Vi befinder os derfor i en overgangsperiode, hvor udvalgene har mulighed for at afslutte deres igangværende arbejde uden at tage fat på nye opgaver, som ikke kan afsluttes inden den 1. januar 2001.

Kommissionen har derfor med rette orienteret samtlige berørte udvalg om denne midlertidige situation og om virkningerne af den på tilrettelæggelsen af arbejdet (Det Rådgivende Udvalg for Lægeuddannelsen blev orienteret på sit møde den 5. februar 1999). Det Rådgivende Udvalg for Lægeuddannelsen har som følge heraf besluttet at nedsætte uformelle arbejdsgrupper, som vil fungere selvstændigt uden økonomisk støtte fra Kommissionen. Ligeledes besluttede udvalget, at afholdelsen af det møde, som midlertidigt var fastsat til den 30. november 1999, skulle afhænge af, hvor langt dette uformelle arbejde var kommet.

Som svar på det andet spørgsmål om afløsningen af mødet den 30. november 1999 skal Kommissionen minde om, at det for mange udvalg gælder, at praktiske og budgetmæssige forhold gør, at der må foretages en nøje udvælgelse blandt anmodningerne om møder. Mødet den 30. november 1999 blev aflyst, fordi der ikke var en tilstrækkelig dagsorden. Det uformelle arbejde, som er nævnt ovenfor, var ikke nået så langt, at der kunne holdes et møde på dette tidspunkt. Beslutningen om at aflyse mødet var således begrundet og i overensstemmelse med det, som Det Rådgivende Udvalg for Lægeuddannelsen selv havde besluttet.

Med hensyn til det tredje spørgsmål om beskyttelsen af patienternes interesser skal det bemærkes, at de uddannelseskrav, som er fastsat i Rådets direktiv 93/16/EØF af 5. april 1993 om fremme af den frie bevægelighed for læger og gensidig anerkendelse af deres eksamensbeviser⁽¹⁾, har som hovedformål at fastsætte de minimumsuddannelsesbetingelser, der anses for at være nødvendige og tilstrækkelige med henblik på gensidig anerkendelse af lægers eksamensbeviser. Som det fremgår af direktivets titel, er det hensigten at lette lægers frie bevægelighed. Dette skal opnås ved en ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser på grundlag af overholdelse af en række minimumskrav til uddannelsen. Tilrettelæggelsen og indholdet af uddannelsen hører i vidt omfang under medlemsstaternes grundlæggende kompetence i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 149 og 150 (tidligere artikel 126 og 127). Enhver harmonisering af uddannelserne på EU-plan er udtrykkeligt udelukket i disse to artikler. Beskyttelsen af folkesundheden og patienternes interesser henhører også hovedsagelig under medlemsstaternes kompetence.

Som svar på det fjerde spørgsmål om politikken for Det Rådgivende Udvalg for Lægeuddannelsen og de fremtidige foranstaltninger minder Kommissionen om, at situationen for dette udvalg ikke adskiller sig fra situationen for de øvrige tilsvarende udvalg. Kommissionen vil desuden gerne gøre det ærede medlem opmærksom på, at Det Rådgivende Udvalg for Lægeuddannelsen har til opgave at sikre opretholdelsen af et sammenligneligt højt uddannelsesniveau, jf. Rådets afgørelse 75/364/EØF af 16. juni 1975 om nedsættelsen af dette udvalg⁽²⁾. Uddannelsesniveaet i hver medlemsstat afhænger af, hvilke bestemmelser den enkelte medlemsstat har vedtaget, men hver medlemsstat skal naturligvis overholde de minimumskrav til uddannelsen, som er fastsat i direktiv 93/16/EØF.

I den forbindelse vil Kommissionen fortsat sørge for, at der afholdes møder mellem repræsentanter for de kompetente myndigheder i hver medlemsstat. De rette rammer herfor er Udvalget af Højere Embedsmænd inden for Sundhedsvæsenet, som er nedsat ved Rådets afgørelse 75/365/EØF af 16. juni 1975⁽³⁾.

Selv om det nye rådgivende udvalg skal have til opgave at udtale sig om det væsentligste aspekt af direktiv 93/16/EØF, dvs. gensidig anerkendelse af lægers eksamensbeviser med henblik på at fremme lægernes frie bevægelighed, udelukker dette på ingen måde muligheden for at tage hensyn til aspekter i forbindelse med deres uddannelse som led i den gensidige anerkendelse af deres eksamensbeviser og i overensstemmelse med de forpligtelser, som Kommissionen har i henhold til EF-traktatens artikel 152 (tidligere artikel 129).

Som svar på det femte spørgsmål om, hvilke foranstaltninger Kommissionen vil træffe med henblik på at sikre, at dens politik og forslag vedrørende uddannelse på sundhedsområdet ikke vil få negative virkninger for folkesundheden, skal Kommissionen gøre opmærksom på, at den inden for rammerne af sin kompetence arbejder snævert sammen med medlemsstaterne og de berørte faggrupper for at sikre, at der tages hensyn til samtlige parters interesser. De foranstaltninger, som Kommissionen påtænker at træffe med hensyn til en reform af en række rådgivende udvalg, herunder Det Rådgivende Udvalg for Lægeuddannelsen, har ikke til formål at ændre ved dette forhold.

⁽¹⁾ KOM(96) 559 endelig udg.

⁽²⁾ EFT L 165 af 7.7.1993.

⁽³⁾ EFT L 167 af 30.6.1975.